

Вічність поезії

Григорій Хорошко

Коли фінал застане дух та підуть справи більші.
Залишу я по собі не злата, а душу... свої вірші.
Що ті багатства? Вони є лиш для трат.
Ніколи я не був кишень своїх тих раб.

Лиш слово й пам'ять — вічність всіх часів.
У них усе життя, одвічність почуттів.
У них є правда та віра є своя.
Котру ввібрало серце відпив добра сповна.

І хто потім згадає початок був де? Де кінець?
Усе одно вже буде... Всіх урівняє вічності вінець.
А як же запитають, навіщо це було?
Нехай слова згадають й моє юне чоло.

У решті решт все рівно: печаль, добро й любов.
Котрі, з пришестям духу, я проживу ще знов.